

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΟΣΕ

(Συνέχεια έκτου προηγούμενου)

(Συνέχεια ημερολογίου κομίσσας Ρ...)

Δέν ήξερα τι νά πώ...
Συνέβη τάχα κανένα άπρόοπτο στη φίλη μου ;
Είχε σιηνοθετήσει όλη αυτή την κομωδία ;

Περιμένα άνυπόμονα ν' άρχισή νά διηγήται. Παύ άνυπόμονος ήταν ό κ. Σαβάς.

Κύτταξε τη γυναίκα του μέ λαχτάρα και συγκίνηση. Η ύποπια του είχε έξαφανισθή...

Η Λιάνα κάθης σ' ένα καναπέ, σφόγγισε τόν ιδρώτα της και είπε :

— Δόστε μου ένα νερό !

Η χαμαριέρα της έφερε άμέσως ένα ποτήρι γεμάτο. Της έοριξα μέσα λίγες σταγόνες αϊθέρα και τό έπιε μέ δίψα, ένώ τό χερί της έτρεφε...

Πήρε κατόπιν βαθειά την άναπνοή της και είπε :
— Θεέ μου ! πόσο είμαι ταραγμένη ! Μά γιατί στέκεστε έτσι όρθιοι ; Καθήστε...

Έξαθήσαστε πλάι της.
Ο κ. Σαβάς δέν έξολλοούσε τά μάτια του από πάνω της. Έγώ είχα πειά ήσυχάσει. Οτιδήποτε κι αν συνέβαινε στη φίλη μου έπαιζε τό ρόλο της θαυμάσια. Δέν μπορούσε νά την ύποπιασθή κανείς. Ο καλύτερος ψυχολόγος θά την επάθαινε...

— Μά τί σου συνέβη, γάγάτη μου ; Την ρώτησε τέλος ό άνδρας της.
— Ναι, λέγε τί σου συνέβη, είσαι τόσο άνήσυχη ! Είπα κ' έγώ μ' ένδιαφέρει.

— Τι μου συνέβη ; Ότι συμβαίνει τακτικά στους δρόμους τού Παρισιού. Κάτι τό συνθησμένο, μά και τό επικίνδυνο. Φοβήθηκα τόσο ! Μου φαίνεται σάν ψέμμα πού είμαι άκόμα ζωντανή...

— Θεέ μου !... ψιθύρισα.
Η Λιάνα συνέχισε :

— Έφρυγα νά πάω στού γιατρού μου. Έπειδή ό καιρός ήταν άθλιος επήρα τό πρώτο άμάξι πού βρεθήκε μπρός μου. Προχωρήσαμε κάμποσο διάστημα ήσυχά χωρίς νά συμβη τίποτε. Έξαφνα καθώς έστρίβιμα νά μπουίμε στο βουλεβάρτο ένα αυτοκίνητο φάνηκε νάρχεται από τό αντίθετο μέρος. Ο άμαξάς τό είδε πρώτος, κ' έσφιξε τά χαλινάρια τών άλλων. Ο σωφέ όμως δέν προφτασε νά στρίψει δεξιά και τό αυτοκίνητο επ.σε έπάνω μας. Χτύπησε τό άμάξι στο πλάι, πάνω στους τροχούς, μέ τόση δύναμη πού τό μισοαναποδογύρισε...

Μόλις άντελήφθη τόν κίνδυνο έκλεισα τά μάτια μου. Και ταυτοχρόνως άκουσα τόν τρομακτικό κρότο της συγκρούσεως και τινάχτηκα δυνατά πάνω στό άριστό τζάμι τού άμαξιού, τό όποιο έσπασε !... Είχα την τύχη νά προφυλαχτώ βάλλοντας εμπρός μου τόν άγκώνα μου. Έτσι δέν έτραυματίσθηκα από τό σπασμένα γυαλιά, παρά έλαφρά στο χέρι...

Ο κ. Σαβάς ήταν κατασχυγινιμένος. Πραγματικώς διεκρίνεται στο μέρος τού καρπού ένα σχίσμο, όμι όμως και τόσο βαθύ.

— Άγάπη μου ! ψιθύρισε ό άντρας της.
— Φτωχή μου φίλη ! της είπα κ' έγώ έντελώς μηχανικά, μέ ξερόνας τι νά πιστέρω.

— Κατόπιν ; είπεν ό κ. Σαβάς.
Κατόπιν ; Είδα τόν άμαξά έπαλωμένον στο πεζοδρόμιο, τά άλογα νά σηκώνονται στα πινιά τους πόδια ; τόν σωφέ νά φεύγη μέ έξαιρετική γρηγοράδα... Σκέφθηκα τούς περιέργους, τήν άστυνομία, τās άνακρισεις για τό δυστύχημα, και χωρίς νά χάσω καιρό άνοιξα την πορτίτσα τού άμαξιού και πήδησα έξω σέ μία στιγμή πού τά άλογα είχαν ήσυχάσει...

Έπέταξα πάνω στό κάθισμα μου ένα εικοσόφραγγο για τόν δυστυχισμένο τόν άμαξά κ' έφρυγα γρηγορά-γρηγορά... Ήταν καιρός γιατί είχε άρχισι νά μαζεύεται κόσμος. Άντελήφθη φεύγοντας πός ό άμαξάς προσπαθούς νά σηκωθεί από κάτω βλαστημιώντας. Θάχε σπάσει άσφαλώς κανένα πόδι του...

Στό σημείο αυτό ή Λιάνα σταμάτησε, άνέπνευσε βαθειά και ξανάπτε ένα ποτήρι νερό.

Φαινόταν άκόμα ύπερβολικά ταραγμένη. Τά μάτια τού άντρός της λάμπανς από λαχτάρα και συγκίνηση.

Δέν ήξερε πός νά της δείξη την λύπη του και την συμπόνια του.

Σέ μία στιγμή έγύρισε πρός τό μέρος μου και μουόριξε μέ ίσχυρευτική ματιά. Έξατάλαβα τί ήθελε νά πη και τού ζούνησα τό κεφάλι μου καθησυχαστικά. Φοβόταν μήπως πώ στη γυναίκα του τίποτε για τούς φόβους και τις ύποψίες πού έξεφραξε προηγουμένως...

Ο Έρνέστος είχε πλησιάσει τώρα τό κάθισμά του κοντά στο κάθισμα της γυναίκας του και της μιλούσε συγχινιμένα :
— Καλή μου Λιάνα ! Πόσο θά τρώμαξες !...

— Ναι, έφροβήθηκα τόσο !... Μά πάει, έπέρασε παιά.
— Γιατί νά μη κρατήσης τό άμάξι μας ;
— Βέβαια, έχεις δικίωο. Έπρεπε νά τό κρατήσω... μά δέν φανταζόμουν ποτέ πός θά μου συνέβαινε μία τέτοια ιστορία...

Τούς παρακολουθούσα σιωπηλά, χωρίς νά λέω λέξι.
Έξαφνα ή Λιάνα κύτταξε τόν Έρνέστο στά μάτια και τόν ρώτησε :

— Και σύ φίλε μου ; Πός βροθήθηκες έδώ ; Είδες άλλθεια νά μη έρωτήσω τόση ώρα ! Μά ήμουν τόσο ταραγμένη !... Είδα τό χλωμό πρόσωπο τού Έρνέστου νά κοκκινίξη. Μολαταύτα δέν τά έχασε.

Άπάντησε στην έρώτησι της γυναίκας του ήσυχα-ήσυχα :
— Είχα άρχισι νά πλήττω στο σπίτι. Αυτός ό συνηφιασμένος ούρανός μου έπλάκωνε την καρδιά. Αισθανόμουν την έπιθυμία νά βγω έξω. Μετανοούσα πού δέν βγήκα μαζί σου... Έξαφνα μου είπαν πός έστείλες τό άμάξι μας πίσω και πός θά έμεινες στή κομήσση. Σκέφθηκα άμέσως νά ρθώ νά περάσω λίγην ώρα μαζί σας. Δέν φανταζόμουν ποτέ τις εκπλήξεις πού μ' έπερίμεναν μόλις θάφθανα έδώ...

Η Λιάνα δέν ρώτησε περισσότερα.
Μόνον όταν ό Έρνέστος έξέφρασε την έπιθυμία νά πάη στην άστυνομία και νά ρωτήση τί απέγινε μέ τόν άμαξά τού είπα άπότομα :

— Όχι δά... Θέλεις νά ανακαλύψουν έτσι πός ήμουν έγώ μέσα στο άμάξι και νά τρέξω στην άστυνομία νά μέ έξετάλουν ; Ά όλα κ' όλα δέν έχω διάθεση για τέτοιες ενοχλήσεις. Οι διαβάτες πού άντελήφθησαν τό δυστύχημα είδαν νά βγαίνη από τό άμάξι μία γυναίκα. Δέν χρειάζεται και πολλή σοφία για νά καταλάβουν ποιά ήταν ή κυρία αυτή, όταν σε δούν νά παρουσιάζεσαι και νά ζητάς πληροφορίες για την σύγκρουσι. Υποθέτω πός έτσι είναι...

— Ναι, άγάπη μου, έχεις δικίωο. Άς ξεχάσουμε την ιστορία αυτή ηνω.

— Άλλωστε, όπως σου είπα, άφησα στο άμάξι φεύγοντας ένα εικοσόφραγγο. Είς άρεστό. Δέν φταίω βέβαια έγώ για την συγκρούση...

Μάς έφεραν έν τή μεταξύ ταύτα...
Η Λιάνα έπλυνε τό χέρι της μέ ολίγον αϊθέρα, τό έδεσε μέ ένα μαντήλι κ' άρχισαμε νά μιλούμε για έντελώς άλλα πράγματα.

Ημουν πλέον ή βέβαιη πειά ότι όλη αυτή ή ιστορία της συγκρούσεως ήταν ένα παραμύθι. Μολαταύτα ό Έρνέστος την είχε πιστέψει ως τις τελευταίες της λεπτομέρειες.

Ένα μονάχα δέν μ'ορούσα νά έξηγησω. Τό παγρούνημα έκεινο στο χέρι της φίλης μου. Της είχε συμβεί τίποτε στο δρόμο ; Πάντως θά τό έμάθαινα αυτό από την ίδια...

Όταν πλησιάζε μεσημέρι τούς παρακάλεσα νά καθήσουν νά γευματίσουμε μαζί.

Ο Έρνέστος δέν έφερε αντίρρηση. Κύτταξε μόνον στα μάτια της γυναίκα του και ρώτησε :

— Θέλεις Λιάνα ;
Η Λιάνα όμως άρνήθηκε.

— Εύχαριστώ, άγαπητή μου... Άς τό αναβάλουμε για άλλωστε. Είμαι τόσο ταλαιπωρημένη. Πρέπει νά πάω ν' αναπαυθώ...

Τούς έδωσα τό άμάξι μου νά γυρίσουν σπίτι τους.
Ένώ έφευγαν έσφιξα τό χέρι της Λιάνας και της είπα :

— Ελπίζω πός αυτή τη φορά θά φθάσετε σπίτι σας χωρίς άπρόοπτα. Χαμογέλασε και μου άπάντησε :
— Υποθέτω...

(Από τό ημερολόγιο της κομίσσας Ρ...)
(Μετά τό Μεσημέρι)

Μόλις εκάθησα στο τραπέζι έλαβα

Στην άγκαλιά του, σάν νάμουν μικρό παιδί...

ένα σημείωμα από τον κ. Ζάκ Μονέλ. Μου ζητούσε συγγνώμη για τις ενοχλήσεις που ύφισταμαι εκ μέρους του και με παρακαλούσε θερμά να τον πληροφορήσω τι συνέβη με την Λιάνα και τον σύζυγό της.

Τού άπάντησα με τὰ λίγα αὐτὰ λόγια : "Ὁ λα πηγαιύνει κα λὰ. " Η σ υ χ ά σ τ ε ς . "

Και πραγματικῶς όλα πηγαιύνουν καλά. Ὁ κ. Σαβάζ δὲν κατάλαβε τίποτα.

Αὐτὸ ὅμως παραταίνει ἄπλωρ τὸ μαρτύριο τῶν δύο ἐρωτευμένων. Καλύτερα θὰ ἦταν ἴσως ἂν τὰ ἐμάθαινε ὅλα σήμερα. Πρόκειται γὰρ μιὰ συμφορὰ πού θὰ τὸν χτυπήσῃ ἔτσι ἢ ἄλλιῶς, ἀργὰ ἢ γρήγορα.

Γιατί αὐτὲς ἡ ἀναβολές :

Θὰ συμβουλευθῶ τὴ Λιάνα νὰ δώσῃ ὀριστικῶς πειὰ ἓνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἡ παρατάσις τῆς μόνον δυστυχίαια μορεὶ νὰ προκαλέσῃ !..

(Ἐπὶ τὸ ἡμερολόγιον τῆς Λιάνας Σαβάζ)

(Μετὰ τὸ μεσημέρι)

Μου φαίνεται πῶς ὅλα ὅσα μου συνέβησαν τὰ εἶδα σ' ὄνειρό μου. Τί περιπέτειες και τί χτυποζάρδια μέσα σὲ μιὰ ἡμέρα !

"Ἐφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ζάκ τρομερὰ ἀνήσυχη.

Μέσα στὸ ἡμέρι δὲν σκεφτόμουν παρὰ τὸ τί θὰ πῶ στὸν Ἐρνεστο. Τὸ ὅτι μὲ προέμενε στὸ σπίτι τῆς κοιμήσεως ἦταν ἀρετὸ γιὰ νὰ καταλάβω τί εἶχε συμβῆι.

Ἡ ὑπόψις του τὸν ἐβασάνιζαν στὸ σπίτι μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου, ἤθελε νὰ μιάθῃ ἂν βρισκόμην πραγματικῶς στῆς κομήσεως κ' ἂν βρισκεται κανεὶς ἄλλος μαζί μου καὶ βγῆκε ἀποφασισμένος νὰ πληροφορηθῇ τί συμβαίνει.

Σκεπτόμουν τὴν ὀργή του και τὸ μαρτύριο τῆς ζήλειας του ὅταν δὲν μ' εἶρε στῆς κοιμήσεως. Τί θὰ ὑποπτεύθηκα ἄραγε : Δὲν ἤμουν οὔτε στὴν κομήσεως οὔτε στὸ γιαντρά !..

Κι' ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ τὰ δικαιολογήσω νὰ τοῦ πῶ τοῦ ἤμουν...

Αἰσθάνομουν τὴν ἴδια ἀγωνία πού αἰσθάνθηκα πρὸ μηνός, ὅταν μὲ κάποια δικαιολογία πάλι πέρασα τὴν ἡμέρα μου στὴν ἐξοχή μὲ τὸν Ζάκ. Τί εὐτυχισμένη ἡμέρα !..

Μ' ἐγύριζε ἀνόμενα στὸ δάσος στὴν ἀγκαλιά του, σὺν νῆμον μωροὶ παιδι...!

Κι' ὁ Ἐρνεστός δὲν κατάλαβε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε τὸ βράδυ πού γύρισα...

Μὰ τώρα ἡ εἰρήνη δὲν μοῦ φαινόταν καθόλου εὐνοϊκή. Ἐπιπλέον σαβαρώς !..

Προοῖν ὅμως τὸσο γρήγορα ἢ ἔμοιαζε ἡμέρες !..

Εἶνε τόσο λίγη ἡ εὐτυχία σ' αὐτὸ τὸν κόσμο !..

Μιὰ παντομένη νυναια εἶνε πολ- λές φορές μιὰ σελάβα...

Παλιὸ εὐτυχισμένες εἶνε ἡ γυναῖκες τῶν χωρικῶν. Αὐτὲς δὲν ἔχουν ὄνειρα. Δὲν ἔχουν ἐπιθυμίες. Δὲν ζητᾶν τίποτε σ' αὐτὸ τὸν ὄσιμο. Δὲν ἔχουν τίς ἀπαιτήσεις τίς δικές μας...

"Ὅταν ἤμουν ἀκόμη μικρὴ νόμιζα πῶς ὁ γάμος εἶνε τὸ πλέον ἀσφαλισμένο λιμάνι.

Πίστανα πῶς θὰ ζήσω πλάι σ' ἓναν ἄντρα, πῶς θὰ τὸν ἀγαπήσω τοσάλλ. Δὲν φανταζόμουν πῶς ὑπάρχουν και στὸ γάμο φοβερὲς τοιχυμίες...

Τὰ ἔβλεπα ὅλα ρόδινα... Καί ν' ἄρα ἐγὼ ἀναγκασμένη νὰ λέω ψέματα στὸν ἄντρα μου, νὰ παίζω μαζί του ἓνα πολὺ ἀνήθικο παιχνίδι...

"Α, αὐτὸ πρέπει νὰ τελειώσῃ !

Μιὰ τινία γυναῖκα φανερώει τὰ μυστικά της, πέρνει διαζύγιο .. Πόσο δίκιο ἔχει ὁ Ζάκ πού μοῦ ζηταίει νὰ δώσω ἓνα τέλος στὴν ἱστορία αὐτή !

"Ἐφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι του τρομαγμένη, μὲ χτυποζάρδι, ντροπισμένη, σὺν μιὰ γυναῖκα πού διέπραξε τὸ πειρὸ τρομερὸ ἁμάσημα. Ἦταν τόση ἡ παραγῆ μου πού καταταλάσθηκα ὅσο νὰ βρῶ ἓνα ψέμμα, μιὰ δικαιολογία γιὰ τὸν Ἐρνεστο...

"Ἐπάνω στὴν παρατάσις μου ἔσχιμα τὸ χέρι μου μὲ μιὰ καρφίτσα, γιὰ νὰ μὲ πιστέψῃ ὅταν θὰ τοῦ δηγοῖμην τὴν ἱστορία τῆς συγχροῦσεως.

Μὲ πιστέψε ἄραγε :

Τουλάχιστον ἔτσι φάνηκε. Ἄρχει μόνον νὰ μὴν πᾶθῃ στὴν ἀστυνομία και ρωτήσῃ. Ἄν ἡ ὑπόψις του τὸν παρέσυραν ὡς ἐκεῖ θὰ τὰ καταλάβαινε ὅλα. Ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ τὸ κάμῃ... Ἄλλοστε ἡ σκληρὴ στιγμή πού θὰ τοῦ πῶ τὴν φοβερὴ ἀλήθεια πλησιάζει.

"Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήτῃ, δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἄλλιῶς. Ἄν εἶχα παιδι μαζί του και μοῦ συμβέβαινε ὅτι μοῦ συμβαίνει ὅ' αὐτοκτονοῦσα !

Ναί... Ὁ θάνατος θὰ μὲ ἀπήλασε ἀπὸ ὅλα...

'Ἐνὼ τώρα ;...

Τώρα ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζήσω.

(Ἀκολούθῃ)

ΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΠΑΛΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΛΟΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

Πῶς ὁ Μπενζαμὲν Κωνσταντ ἐφευρε... τὴν ἑλλην. γλῶσσα !

Στὴν παιδική του ἡλικία ὁ διάσημος γάλλος συγγραφεὺς Μπενζαμὲν Κωνσταντ ἦταν—καθὼς τουλάχιστον ἀναφέρουν οἱ βιογράφοι του— ἀμελέστατος μαθητῆς. Οἱ καθηγηταὶ του, εἶχαν παραιτηθεὶ τῆς ἐλπίδος πῶς θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ διδαχθῇ ὀτιδήποτε. Ἐνας ἀπ' αὐτοῦ, ἐν τούτοις, κατέφυγε στὸ ἐξῆς στρατήγημα : Τοῦ ἐπρότεινε νὰ δημοσιεύσῃσιν μαζί μιὰ γλῶσσα τὴν ὁποῖαν θὲν θὰ ἐννοοῦσαν παρὰ οἱ δύο τους μόνον ! Ἡ πρότασις αὐτὴ ἐνθουσίασε τὸ νεαρὸ Κωνσταντ. Ἡ φαντασία του πήρε δρόμο... Τὴν ἄλλη μέρα ὁ καθηγητῆς του τοῦ παρουσίασε τὸ ἀλφάβητο τῆς... «ἐφευρέσεως του»... Κατόπιν, τῇ ὑποδείξει πάντοτε τοῦ καθηγητοῦ, ὁ Κωνσταντ «ἐφευρε» τὸ... λεξιλόγιον τῆς νέας γλῶσσας. Ὁ Μπενζαμὲν Κωνσταντ μελετοῦσε μὲ πάθος τὸ πρωτότυπο αὐτὸ ἱερωμα, τὸ ὁποῖον, σιγά-σιγά μετεβάλλετο σὲ μιὰ γλῶσσα πλουσία, γραμματισμένη, μεγαλοπρεπῆ, γοητευτικὴ... Ἵστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες τὴν εἶχε μάθει στὴν ἐντέλεια.

Καί τότε μόλις ὁ καθηγητῆς του τοῦ φανέρωσε πῶς ἡ γλῶσσα αὐτὴ ἦταν... ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ !

Εἶχε κατορθώσει δηλαδὴ νὰ τὸν μάθῃ τὴν ὑπεροχότερη ἀλλὰ και δυσκολότερη, ἀπὸ τῆς νεκρῆς γλῶσσας, κἀμόνητος τὸν νὰ φαντάζεται σὺν... πρόκειται περὶ νέας γλῶσσας, τὴν ὁποῖαν εἶχαν ἐφευρεὶ οἱ δύο τους !

"Ὅπου τὴν παθαίνει ὁ βασιλεὺς

Ὁ Λουδοβίκος ἴσως ὅταν ἦταν μικρὸς συνήθιζε νὰ μιλῇ πολὺ ἄσχημα σὲ ὅσους τὸν πλησίαζαν. Διευκόλιζε δὲ ἰδιαίτερως μὲ τὸ νὰ τοῦς λέγῃ τὰ ἐλαττώματά τους κατὰ πρόσωπον.

Κάποτε τὸν παρουσίασαν τὸν ἐπίσκοπο τοῦ Μάτρ, κ. ντε Κουασιέν, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ πρόσωπο οὐκίστως παραμορφωμένον.

— Καλέ ! Τί ἀσχημὸς πού εἶσθε !..

τοῦ εἶπε ὁ Λουδοβίκος μόλις τὸν εἶδε.

— Καί σεῖς, ὑψηλότατε, εἶσθε πολὺ κακοανατετραμμένος ! τοῦ ἀπάντησε, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ καθόλου ὁ Ἐπίσκοπος.

"Ὁ Σουίφτ και ὁ ὑπηρετῆς του

Ὁ Σουίφτ κάποτε, θέλοντας νὰ βγῇ ἔξω μὲ τάλαρα, ζήτησε τῆς μπόττες του. Ὁ ὑπηρετῆς του τοῦ τῆς ἔφερε ἀμέσως. — Γιατί δὲν τῆς ἔχεις καθάρσει ; τὸν ἐρώτησε ὁ Σουίφτ.

— Μὰ ἐφ' ὅσον σὲ λίγο θὰ τῆς ἐαναλερώσαστε, ἐνόμισα πῶς δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τῆς καθάρσω.

Ὁ Σουίφτ δὲν εἶπε τίποτε. Σὲ λίγο ὅμως, ὅταν ὁ ὑπηρετῆς του πήγε και τοῦ ζήτησε τὸ κλειδί τοῦ μπουρρέ, τὸν ἐρώτησε :

— Τί τὸ θέλεις ;

— Μά... γιὰ νὰ γευματίσω.

— Ὁ ! ἀπῆλθην ὁ Σουίφτ. Ἐφ' ὅσον σὲ λίγο θὰ ἐαναπεινάσῃς, νομίζω πῶς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φᾶς τώρα !..

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τοῦ Αὐρηλιανοῦ Σχόλλ

Οἱ μετοχοὶ τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων εἶνε συνήθως ἀρνια, πολλές φορές τίγρεις, πάντοτε ὄμοι ζῶα !

Θέλεις νὰ κρίνεις ἓναν ἄνθρωπο ἂν ἀξίωζῃ ἡ δόξ ; Ἀναθεώρησε τὸν μιὰ δικαστῆρα.

Ὁ γάμος ἔχει τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος του. Ἡ γρηναία ἐπίσης.

Πίστις εἶνε μιὰ... φαγοῦρα τὴν ὁποῖαν δὲν μπορεὶ κανεὶς νὰ ἐκνοποιήσῃ ἐνόμενος !

Οἱ γυναῖκες εἶνε τρομερὰ ἐπιεικῆς καὶ ἐπιεικῆς. Δὲν παρατηροῦνται πῶς, ὅταν ἓνα κορίτσι καταστραφῇ ἀπὸ ἓνα νέο ἐννοεὶ πάσῃ ἰθαυχὴ νὰ... τὸν παντρευθῇ !..

Ἐκατὸ ἄνθρωποι πού θὰ λ ο υ ν νὰ κάμουν κάτι, εἶνε πολὺ πῶς ἰσχυρὸ ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες πού ἀ ν α γ κ α ζ ο ν τ α ι : νὰ κάμουν κάτι ἄλλο.

Οἱ ἄνθρωποι μοιάζουν σὺν τὰ φυτὰ. Καί στὸ κατώτερο στέμμα τῆς γῆς ἔαν τους βάλειτε, θὰ προσαπῆσουν νὰνέλθουν πρὸς τὸ φῶς...

Οἱ καλλίτεροι πολιτικοὶ λόγοι ἐνὸς πολιτευμάτου εἶνε πάντοτε οἱ λόγοι τοῦς ὁποῖους... δὲν ἐξέφωνης !

Αὐρ. Σχόλλ

Προοῖν τόσο γρήγορα ἢ ἔμοιαζε ἡμέρες !..

